

освобожденый-атъ Указъ на двамна-та пріятелѣ. Лопуловъ стремително отъ лѣгло-то стана и отиде у дома имъ да го заведе.

Двама-та злосчастни оттеглилися бѣха съ ужасно отчаяніе. Като влѣзоха въ пусты-те нѣхны хижи, сѣднаха въ темнина-та и глубоко молчаха. Какво можяха да си думать? тѣ всяка надежда бѣха загубили, и вѣчно-то заточеніе тяжеше имъ сега съ по голѣма една сила.

Отъ два часа насамъ тѣ мысляха за нѣшви-те нѣхны болки и за оныя кои-то будуще-то имъ представляваше; но ето че въ това время тутакси свѣтна единъ фенеръ презъ малкій-атъ прозорецъ на прибѣжище-то имъ: давать ухо, и чувать мнозина да варвятъ и да го ворятъ близо до хижа-та имъ. Хлопаты на врата-та; пріятелски единъ гласъ и добръ познать ся слуша: „Пріятелѣ! отворете! милость! милость и за васъ, отворете! „

Никой языкъ не може описа едно таково состояніе. Нѣколко время не слушаха други освѣнь пресѣчени думы; „милость! Императоръ-атъ Богъ да го благослови! хвала Богъ! Богъ да благослови добра-та Прасковія че не ны забрави! „ Никого чловѣческо жилище не бѣ има-